

A FOKA teljesíti a tervét Egy élet munkáját lezárni

Hatvanötezer köbméter homok — Javítani kell a szállítást

FOKA nélkül nem lehet építkezni, mert a homok az egyik legfontosabb alapanyag, s ezt a FOKA, azaz a Folyamszabályozó és Kavicskotró Vállalat dolgozói adják.

A vállalat jelenlegi helyzetéről Szóke Sándorral, a szegedi kirendeltség vezetőjével beszélgettünk.

— Lesz-e elég homok az építkezésekhez?

— Rajtunk nem fog múlni. Idén több mint 65 ezer köbméter homokot termelünk ki. Kilencezer köbméterrel többet, mint tavaly. Nem anyaghiány, hanem esetleg szállítási gondok miatt lehet csak homokellátási zavar.

— Miért?
— A 10-es AKÖV szállítja az építkezésekhez a homokot. Nekik pedig — főleg a nyári

szállítási csúcsidényben — nincs elegendő gépkocsijuk.

— S mi a helyzet a rakodógéppel?

— Az a másik problémánk. Az AKÖV, hogy száz százaléig kihasználja a rakodógépet, éjszakára elviszi a Molnár utcai telepünkről más munkahelyre. Ez azzal jár, hogy reggel munkakezdésre csak ritkán érkezik meg a gép, sok rakodási idő kiesést jelent, nem beszélve arról, ha a gép elromlik, azt is a nappali munkában javítják ki.

— Honnan szállítják a szegedi telepre a homokot?

— A Maros torkolatában dolgozik a kotrógép, s három uszály hordja onnan állandóan a rakodóhelyre.

— S a telepről hová kerül a fontos építőanyag?

— Elsősorban a szegedi és a Csongrád megyei építkezéseket látjuk el építő alapanyaggal, de Szolnok és Pest megyébe is szállítunk.

— Mivel?

— Vonaton. Csak itt is többször van fennakadás a szállításban. A MÁV biztosítja ugyan az igényelt kocsikat, de rendszertelenül. Van olyan nap, hogy nem tudunk egyáltalán rakodni, s van, amikor alig győzzük.

A homokkitermelés nem fogja hátráltatni az építkezéseket ütemét. Jó lenne, ha a fuvarozók megvizsgálnák a Folyamszabályozó és Kavicskotró Vállalat panaszait, s a szállítást rendszeresebbé, folyamatosabbá tennék, hogy ezzel is biztosítsák az építkezések jó anyagellátását.

A Tisza-parti új gimnázium építésének főművezetője, Katona József mondta néhány napja megyei és szegedi pártvezetőknek: „Ezzel zárom életem munkáját”. E sok mindent látott, tapasztalt, idős építőipari dolgozó már többször készült nyugdíjba. Legutóbb a megyei tanácsháza építése közben mondta ki a végsőt: az iskolát még befejezem.

Többször mondták már munkatársai: köszönjük, öreg. Erre mindig azt felelte, nem vagyok én öreg, a szívem fiatal. Igen a szív, a munkásszív fiatal s tenni akar, új, minden eddiginél szebb házakat építeni az új munkásélet javára, de az öregedő láb, a kéz már makacsodik. Nem olyan fürge, mint ifjú korban. Nyugdíjba mehetett volna már, de nem ment. Sokszor döntött, mégis maradt, új feladatot kapott.

Jóleső érzés látni a munkához, a vállalathoz ragaszkodó öregeket. Az öregeket, akikre már nem olyan sorvart, mint elődeikre. Nem a bizonytalan öregség, hanem a nyugodt pihenés várja őket.

Lám, évekkel ezelőtt választhatna volna Katona Józsi bácsi a jól megérdemelt pihenést, de látta, hogy szükség van rá, s maradt. Régen nagyon sokan voltak, akik addig dolgoztak, míg csak mozogni tudtak, vagy emeddig el nem küldte őket a tőkés. A nyugalomról, a nyugdíjazásról legfeljebb csak álmodtak. Most élvez-

hetnék sokan nyugdíjukat és mégis azt kéri: hadd dolgozhassunk tovább. Nem a kenyerért, a megélhetésért, hiszen a nyugdíj ezt biztosítja az idős embernek, hanem a munkáért, hogy adhassa tovább tapasztalatait, kincseit munkatársainak, mindannyiuk javára.

Nemcsak a friss erőkre, a fiatalokra, hanem az öregekre is szükségünk volt eddig és szükségünk lesz a jövőben is. Sajnos, nem mindenütt és minden vezető kéri és veszi igénybe e kincseket. Sőt arról sem akarnak néhányan tudomást venni, ha az idős munkás maradni szeretne. Egyik új üzemünkben történt néhány napja, hogy az idős munkás távollétében helyettesei intézkedtek nyugdíjaztak. Az egyik idős dolgozóval közölték: na, öreg, elsejteljél a mandátum. Hiába értelt, hogy neki az igazgató már engedélyt adott a maradásra, hajthatatlanok maradtak. Vajon ezek az intézkedők nem hallottak arról, hogy lehetőség van olyan nyugdíjkezes dolgozó foglalkoztatására, akik dolgozni szeretnének? Ők lehet, hogy nem, de a nyugalmát megbolygatott, idős ember tudta, hogy van erre lehetőség. Izgalommal telt napjai, míg vissza nem tért szabadságáról az igazgató és ismételtelen nem hangsúlyozta, maradhat, míg kedve tartja.

Az idős szakemberek, a régi munkások megbecsüléséről évek óta sok szó esik. Tisztelt öket az ország, a munkában eltöltött évtizedekért, a mesterségbeli tudásukért, az odaadó szorgalomért. Addig már legtöbb helyen eljutottak, hogy segítik lezárni egy élet munkáját, előkészítik a nyugdíjazást. Külön előkészítő bizottságok alakultak. De ez nem jelenti azt, hogy kötelesek is nyugdíjba küldeni embereket. Sajnos az előkészítés módját nem értik mindenütt. Ezt csak tapintattal, sok figyelemmel lehet elvégezni, úgy, hogy előbb megvizsgáljuk a nyugdíj előtt álló ember körülményeit, őszintén, emberséggel beszélnek vele. A sokéves munka emlékét könnyen összetörhetik tapintatlansággal, megkeserítik a hátralevő éveket egy odatett mondattal: „Na, öreg, lejárt a mandátum”.

A figyelmetlen vezetők nem gondolnak arra, hogy ők is megöregsenek egyszer. Az övök s a társadalmi tisztviselők dolga magyarázni azt is, hogy a nyugdíjba menés előkészítése is csak segítség. Vigyázni kell, hogy egyetlen idős munkás se érezze ezt az előkészítést elküldésnek. S akik intézkednek ügyében, amit borítékban kapnak, hanem a munkáért, a munkaleghezebb óráját, a választ teszik lehetővé, olyan sebeket ejthetnek, amely eltörölhetetlen nyomot hagy a lelkek szívében. Az öreg munkások sehol se érezzenek rideg kezet, hanem erős karokat a búcsú-kézfogásnál. S érezzék, hogy ezek a kezek nem engednek el, hogy azokra mindig számíthatnak.

NAGY PÁL

A Móra Ferenc Tsz. „csirkegyára”

Aki Szegedet ismeri, tudja: a városban és környékén a nagyüzemi baromfitenyésztésnek sohasem volt múltja s az is igazság, hogy jelene se régi, viszont a jövője beláthatatlanul sokat ígér. A szegedi háziaszonyok tudják legjobban — akik naponta vásárolhatják már a szebbnél szebb pecsenyecsirkéket —, hogy a nagyüzemi baromfitenyésztés megalapozása Szegeden elsősorban a Móra Ferenc Tsz. gazdájának nevéhez fűződik. A Móra Ferenc Tsz.-ben a baromfitenyésztés az állattenyésztés legfőbb ágazata ma már. S ebben minden esztendőben szinte önmagát mülája felül a közösség. Ime Varga László szövetkezeti főkönyvelő adatait:

A tervezettnél jóval több bevétel

— Az idei év első hat hónapjára 16 ezer pecsenyecsirke felnevelését és eladását terveztük. Ezzel szemben 22 ezer 457 darabot adtunk el a fogyasztóknak. Bevétel szerényen csak 400 ezer forintot terveztünk, és 882 ezer forinttal zártuk a fél évet. A 200 százalékos teljesítésnek többféle magyarázata is van. Először arról volt szó, hogy egy kilósúlyban értékesítjük a csirkéket, azonban kilenc hétre elérték a szakszerű gondozás eredményeként a másfél kilós átlagsúlyt.

A második fél év is igen jól kezdődött itt a baromfitenyésztés szempontjából. Egyetlen hónap alatt 237 mázsa 78 kiló baromfihúst értékesített a gazdaság. 652 ezer 717 forintot hozott ez a közös kasszába. Jóllehet, a júliusi tervezett bevétel csak 384 ezer forint volt.

Nagy szakértelemmel

Boros Mihály főállattenyésztő vezetésével a szövetkezet baromfi asszonyai nagy-nagy szakértelemmel, lelkiismeretességgel végzik munkájukat. Ragyogóan tiszták az épületek, s élmény a vendég számára látni a szép állományt. A gazdaság elsősorban a szegedi fogyasztók számára termel. S amikor beérkezik a Marx téri piacra egy-egy szállítmány, azonnal csökkennek az árak néhány forinttal. A csirkeárakat Szegeden már szinte a Móra Ferenc Termelőszövetkezet „dikálja”.

A közelmúltban hasznos újítást vezettek be. Átalakították a 20 ezer férőhelyes baromfinevelő házakat, szakították a korábbi kétszintes nevelési módszerrel. Eszerint ugyanis a csibéket négyhetes korig az épület emeleti szintjén nevelték, a nagytestű Lohman-fajták azonban már háromhetes korra elérték a követelményként állított előnevelési súlyhatárt, s már ekkor le kellett volna telepíteni az állományt az alsó nevelőbe. Így az épületben korábban gyakran egyhetes üres periódus

sok által elő, s ezek komoly veszteséget jelentettek a gazdaságnak. Az is bebizonyosodott, hogy az állomány áttelepítése, a megszokott helyről való kimozdítása visszaesést eredményez a fejlődésben.

Ma már az egész nevelési periódusban egy helyen tartják az állományt, s ennek eredményeként 9 hét alatt a régi, 1 kiló 20 dekás átlagsúlyról másfél kilogrammra emelkedett a pecsenyecsirke átlagsúlya. Hatszázhusz-ezer forintot fordítottak az épület átalakítására, s várhatóan ez még az idén visszafut. Az sem közömbös, hogy itt már egy-egy kilogramm takarmány szükséges, jóllehet sok gazdaságban még a 3 és fél kilogrammot tartják normális fogyasztásnak.

Jön a „tojásgyár” is

Ma még a pecsenyecsirke itt a fő sláger, jövőre azonban megkezdődik a termelést a gazdaság új „tojásgyára” is. Négy nagy tojóházban 20 ezer tyúkot helyeznek el. Az építőipar vezetői nagy gondot fordítanak az építkezésre, s várhatóan a tojóházak határidő előtt elkészülnek. Nagyon fontos ez, hiszen a Szegeden gyakran ismétlődő krónikus tojáshiány végleges megszüntetéséről van szó.

A szövetkezeti „tojásgyár” Nick-chik-fajtájú tojóhibrid tyúkok tartására rendezkedik be. Ez a kistermetű, nagy tojáshozamú fajta a szakemberek szerint évente átlagosan 200-at tojik. Tehát

ez a modern, 6 millió 200 ezer forint beruházással épülő korszerű berendezésekkel felszerelt üzem évente mintegy 4 millió tojást ad Szegednek.

A Szegedi háziaszonyok bizonyára azon a véleményen vannak: ha már működne ez a tojásgyár, talán az is késő lenne. Nos, a Móra Ferenc Tsz. gazdái ebből semmi sem múlik.

T. F.

Több mint 60 ezer diák tanul tagozati rendszerben

Az idegen nyelvek oktatását a tapasztalatok szerint eredményesen segítik a szakosított tantervű, úgynevezett tagozati osztályok. Ezért az új tanévben a nyelvi tagozatú gimnáziumi osztályok számát több mint félszerre növelik, ezek közül 315-en orosz, a többiben angol, francia, spanyol, német és olasz nyelvet oktatnak majd felemelt óraszámban.

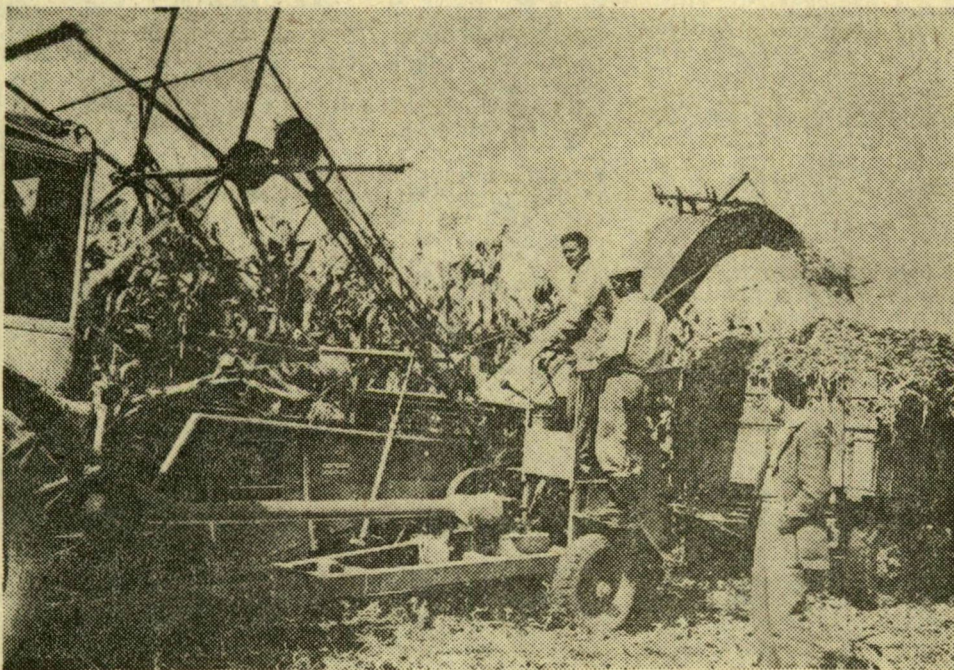
Újdonság lesz, hogy az idegen nyelvek oktatását ösztöli az általános iskolák harmadik osztályában is bevezetik. Budapesten kívül — ahol kísérletképpen már az előző években tanították idegen nyelvet a kisdíjaknak — Győrött, Pécsen és Szegeden is tanrendbe iktatnak nyelvi órákat. A tanuláshoz számottevő segítséget adnak az általános iskolai gyermek nyelvkönyvek, amelyekből — a német és az orosz mellett

— elkészült a francia és angol könyv is.

Nagy az érdeklődés a természettudományos tagozatú osztályok iránt is. Az igények kielégítésére az 1964–65-ös tanévben már több, mint 40 természettudományos tárgyat előtérbe helyező osztályban tanulhatnak a gimnazisták. Ezek a tanulócsoportok elsősorban matematikában, fizikában, kémiában és biológiában szerzhethetnek alapos tájékozottságot, széles körű ismereteket.

Az új tanévben egyébként tovább bővítik az ének—zene tagozatú általános iskolai osztályok körét is, így ösztöli kezdve 620 osztályban sok ezer általános iskolás diák fejleszheti ének- és zenetudását.

Az utolsó táblán

(Somogyiné felv.)

A Dél-alföldi Mezőgazdasági Kísérleti Intézet öthalmi gazdaságában silókukoricából rekordtermést takarítottak be az idén. Kataszteri holdanként átlag 165 mázsát termeltek, a tényleges termés azonban 101 holdon meghaladta az átlag 210 mázsát. Képző: Csányi János, Zádori János és Palócz János gépkezelők az utolsó táblát körözik a kiválóan működő hazai gyártmányú silókombájnál. A felszabadult területeken a gazdaság traktoristái máris megkezdték a talajelőkészítést az őszi vetések alá

Üdülnek a Szegedi Ruhagyár dolgozói

Az idén csoportosan mennek szabadságra a Szegedi Ruhagyár dolgozói. A központi üzemben június 15-től augusztus 31-ig — a termelés igényeinek megfelelően — egyszerre áll le egy-egy szalag vagy munkaterem. A szentesi és a bácsalmási üzemben július 6-tól egyszerre vett ki két hét szabadságot valamennyi dolgozó.

A gyár Hévízen, Szántódon, Köröshegyen, Siófokon, Galyatetőn, Miskolc-Tapolcán és Mátraházán IBUSZ-szobákat bérelt ki az igazgatói alap terhére. A 2—3

ágyas helyiségekben összesen 94 üzemi munkás nyaralhat, házaspárok és családok is. A SZOT gyermek-üdültetési akciójában 17 ruhagyári szülő gyermeke vett részt. A textilipari szakszervezet gyermeküdülőiben 60 ruhagyári gyerek nyaral az idén. Az ő költségüket is az igazgatói alapról fedezték. Természetesen igen sok dolgozó keresi fel ezekben a hetekben szakszervezeti beutalóval és saját költségén is hazánk legszebb vidékeit pihenés, üdülés céljából.